

Oi Kristiina, muistatko vielä sen talven, jona katseemme iskivät kipinää. Voi, muistatko? Olen ajautunut muistojeni vangiksi, ja yhtäkkiä en saa sinua mielestäni, mutten raaski kirjoittaa sinulle. Mitä hourailen, kirjoitan kyllä koko ajan sinulle, en vain kehtaa lähettää kirjeitäni, joita pöytälaatikkoni on täynnä. Mistä edes tiedän, muistatko yhä minua saati vaivautuisitko edes lukemaan. En voi tietää, olenko sinulle yhtä arvokas kuin sinä olet minulle. Olet kaikkeni ajan kultaamissa muistoissani. Kaipaan aina jotain, kaipuuni kohde vaihtelee, mutta nyt ymmärrän että eniten kaipaan sinua. Olen aina kaivannut eniten sinua, mutten ole myöntänyt sitä edes itselleni, koska olen kaivannut niin montaa muutakin asiaa. Pitkään aikaan en ole kaivannut mitään muuta kuin vain sinua. Monena talvena olen kävellyt niissä maisemissa, joissa me joskus leikkisästi heittelimme toisiamme lumipalloilla matkalla harjoituksiin. Vasta nyt olen alkanut ikävöidä sinua niin, että sydämeni on ollut pakahtua, ja vieläpä näin monien vuosien jälkeen näen kasvosi mielessäni – näen hymysi, sen tietyn hymysi. En tiedä tarkalleen mitä minulle on tapahtumassa, sillä emmehän me koskaan lopulta ehtineet olla niin läheisiä, että tällaiset ajatukset ja tunteet olisivat oikeutettuja. Tarvitsevatko tunteet oikeutusta, ei kai, en osaa sanoa, ehkä tarvitsevatkin. Oletko sinä ajatellut minua edes ohimennen? En viitsi olla tunkeileva, joten otan kysymykseni takaisin. En halua herättää menneisyyttäni henkiin, sillä haluan säilyttää kauniin muiston sinusta. Olen luullut nähneeni sinut ohimennen kävelykadun ihmisvilinässä ja Sokoksen sinisten valojen siunaamassa väenpaljoudessa, mutten ole sittenkään ollut varma, oletko se ollut sinä. Luultavasti olen nähnyt vain joitain sinun näköisiäsi, mutta luullut näkeväni sinut, eihän kaukonäköni ole kovin hyvä enää nykyään. Joskus kaikki tummahiuksiset, poninhäntäpäiset, pitkät ja hoikat naiset ovat näyttäneet sinulta, koska muistan sinut sellaisena. Oletan voinut muuttua, mutta minulle sinä olet aina tummahiuksinen, poninhäntäpäinen, pitkä ja hoikka. Jos oletkin nykyään vaaleahiuksinen, silloin en välttämättä tunnista sinua, koska muistikuvani sinusta juuri tietynnäköisenä ja tietynlaisena ovat niin vahvoja. Unissani et ole vanhentunut päivääkään. Olen aina ilahtunut sinut nähdessäni. Sisälläni on herännyt toivonkipinä, joka on ollut kuin hartaasti kaipaamani merkki paremman tulevaisuuden mahdollisuudesta. Olen myös aina hieman säikähtänyt tai ollut pelokas, jos olen ollut näkevinäni sinut – etenkin silloin kun luulin nähneeni sinut lumivalkeisiin pukeutuneena urheiluhallin kulmalla. En ole keksinyt mitä sinulle sanoisin, jos yllättäen seisoisit edessäni kauan kaipaamani raikkaana tuulahduksena. Aina olet hävinnyt ihmisvilinään, tai siis ne näköisesi naiset ovat kadonneet ulottumattomiini, kaikki ne naiset, joita olen sinuksi luullut. Juon liian hapanta valkoviiniä. Joskus juon myös punaviiniä lämpimän viltin alle kääriytyneenä. Silloin kuvittelen sinut seuraani. Katselen usein viiniä juodessani vanhoja valokuviani, joista vain yhdessä olet sinä. Miten en saanut sinusta koskaan enempää kuvia kokoelmiini? Siinäkin kuvassa, joka minulla sinusta on, olet omituisen vakavana. Kuvassa on paljon muitakin seuramme jäseniä, mutta minä näen kuvassa vain sinut. Näytät kuvassa siltä kuin olisit joutunut siihen vahingossa, sillä olet hieman hämilläsi ja vähän säikähtäneen näköinen. Hymyilät minulle usein, vaikka arkana ja ujona et näyttäytyneet muille yhtä sädehtivänä. Minä muistan sinut hymyilevänä, mutta myös syvällisen mielteliäänä. Olit ikuinen arvoitus. Vähän ennen kuin ystävytemme olisi voinut syventyä joksikin enemmäksi, ennen kuin sain edes tilaisuutta pyytää sinua treffeille kanssani – niin juuri silloin – sinä katosit elämästäni. Sinua ei enää näkynyt harjoituksissa, eikä edes kaupungin keskustassa, vaikka vietin useita yksinäisiä tunteja keskustan alueella toimettomana norikoillen vain odottaessani taas näkeväni sinut. En koskaan muistanut sukunimeäsi, joten minun oli mahdotonta löytää sinut. Muistin vain, että sinulla oli pitkä ja jotenkin epätavallinen sukunimi. --- Nyt muistan sukunimesi. Näin eräänä yönä unta, jossa koko nimesi palasi mieleeni. Se oli kaunis uni. Olimme molemmat nuoria jälleen. Siinä

unessa sain suudella sinua. Onnen kyynel valui pitkin poskeasi. Halasit ja rutistit minua lujaa ja sanoit kaivanneesi minua sydäntä pusertavan paljon kaikkina niinä vuosina, jotka olivat kulkeneet ohitsemme. Siitä unesta lähtien olen kaivannut takaisin sinua, takaisin nuoruuttani, mutta olen pohtinut kaipaanko sittenkään sinua vai ainoastaan kuvaa sinusta, sinusta vaalimaani muistoa, joka on muodostunut minulle pakkomielteeksi. Olen liian nostalginen, elän aivan liikaa muistoissani. Minun on ehkä pakko kirjoittaa sinulle kirje, jahka saan selville osoitteesi. On mahdollista, että nimesi on sama kuin silloin ennen, ehkä et ole mennyt naimisiin. Olet varmasti odottanut minua, niin sen täytyy olla, sillä niin olen itselleni uskotellut. Olen mitätön, ei, en tiedä – minun täytyy lopettaa nämä kuvitelmat, mutta se yksi katse, jonka soit minuun kesken tiistaisten harjoitusten. En ole unohtanut sitä, vaikka sinä kai olet hukannut sen muiston harjoitusten jälkeiseen kaatosateeseen. Olen ollut lähellä tulla hulluksi, sillä mahdollisuus, ettet ehkä muistaisi sitä kipinää, on ajatuksena sietämätön. Olen rypistänyt useita papereita, useita sinulle kirjoittamiani kirjeitä, koska ne eivät ole olleet arvoisiasi. Pelkään reaktiotasi, pelkään, ettet ikinä vastaisi minulle, mikä olisi suurin mahdollinen nöyryytys. En edes tiedä, mitä sinulle kirjoittaisin. Voisinko rehellisesti sanoa ikävöiväni sinua, vai olisiko se sittenkin liian tunkeilevaa – voi, anna minulle merkki! Haluan kirjoittaa sinulle, mutta oikeat sanat pakoilevat minua. En ole koskaan ollut hyvä kirjoittamaan kirjeitä, vaikka kirjeiden kirjoittaminen on yksi ainoista harrastuksiani. En ole koskaan ollut tyytyväinen käsialaani, joka koostuu lähinnä omituisista koukeroista ja harakanvarpaista. Kirjoitan mieluummin koneella, mutta sinulle minä haluaisin kirjoittaa käsin, sillä se on intiimimpää ja persoonallisempaa. Naiset pitävät käsinkirjoitetuista kirjeistä – niin kai sinäkin? Heräsin viime yönä painajaiseen, jossa sinut kaapattiin minulta. Siinä unessa olit ollut hetken minun. Aloin kirjoittaa laululyriikkaa sinusta. Ehkä se teksti päättyisi joskus jollekin levyille, kenties joku blues-artisti ottaisi sen omakseen. Tai ehkä joku melankolinen pop-bändi tekisi siitä kauniin musiikkivideon, jossa joku näköisesi nainen esittäisi pääosaa. Kenties haluaisin laulaa ja levyttää lauluni itse. Silloin saisin itkettyä sydänvertani, silloin tunnetta kuuluisi juuri oikea määrä. Voisit ehkä kuulla lauluni jossain ja... Laulu kantaisi sinun nimeäsi, maailman kauneinta nimeä, Kristiina. Minun pitäisi tehdä taidetta sinusta, jos ei musiikkia, niin runokokoelma, joka kantaisi nimeäsi. Haluaisin kirjoittaa sonetteja sinusta, jos vain osaisin. Kirjoittihan Petrarccacin Lauralleen, joten miksen minä voisın kirjoittaa Kristiinalleni. Tiedän toki, että on väärin kutsua sinua omakseni, koska et ole koskaan ollut omani etkä luultavasti tule koskaan olemaan. Älä kutsu minua pateettiseksi. Ole huoleti. Minä kyllä kirjoittaisin ilman turhaa pateettisuutta, sillä pateettisesti olen kirjoittanut jo aivan liian monta vuotta. Saanhan unissani, muistoissani ja mielikuvissani palvoa sinua naisenani sillä minulla ei ole muuta kuin uneni, muistoni ja mielikuvani sinusta sekä se yksi ajan haalistama valokuva, joka on alkanut kasvaa itseään suuremmaksi. Se kuva on minulle liian tärkeä, sillä ilman sitä kuvaa voisın unohtaa sinun kasvosi.